

PROTOKOLLAT MED TILKENDEGIVELSE
meddelt tirsdag den 4. september 2011

i faglig voldgiftssag 2011.0068

Dansk El-forbund
For A

(Advokat Jeppe Wahl-Brink)

mod

TEKNIQ
for
Intego A/S, Aalborg,

(Advokat Charlotte Ketelsen).

Tvisten

Tvisten vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Intego skal erstatte A den restskat for 2008 og 2009, som han er pålagt fordi Intego havde udbetalt ham skattefri befordringsgodtgørelse, som Skat efterfølgende vurderede ikke kunne udbetales skattefrit.

Påstande

Klager har nedlagt påstand om, at Intego til A skal betale 42.942,52 kr. efter skat med tillæg af renter fra den 15. oktober 2010.

Indklagede har påstået frifindelse.

Parterne er enige om den talmæssige opgørelse og om rentekravet.

Sagens behandling

Sagen blev behandlet mundtligt tirsdag den 4. september 2011 med højesteretsdommer Jon Stokholm som opmand. Som sidedommere udpeget af klager fungerede næstformand Jens-Olav Pedersen og forbundssekretær Christian Rosenkvist Stokholm, og som sidedommere udpeget af indklagede fungerede underdirektør Thorkild Bang og konsulent Tina Lind Larsen.

Der blev under forhandlingen afgivet forklaringer af montør A, direktør Lars Schjøtt, Intego, og tillidsrepræsentant Jens Peter Bang.

Efter bevisførelse og procedure voterede rettens medlemmer. Der kunne ikke blandt sidedommerne opnås flertal for noget resultat. Sagen blev derefter overladt til opmandens afgørelse. Opmanden fremkom herefter med nedenstående tilkendegivelse.

Retsgrundlag

Reglerne om skattefri befordringsgodtgørelse findes i ligningslovens § 9B, hvoraf fremgår:

”Følgende udgifter til befordring til og fra arbejdsplads kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst:

- a) Befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage inden for de forudgående 12 måneder,*
- b) B) befordring mellem arbejdspladser og*
- c) C) befordring inden for samme arbejdsplads.*
- d) Stk. 2. Når der er forløbet 60 på hinanden følgende arbejdsdage siden den pågældende sidst har været på en arbejdsplads som nævnt i stk. 1, litra a, påbegyndes en ny 60-dages periode.”*

Reglerne er uddybet i bekendtgørelse nr. 173 af 13. marts 2000 om befordringsgodtgørelse, hvoraf fremgår:

”Befordringsgodtgørelse

§2. Det er en forudsætning for udbetaling af skattefri befordringsgodtgørelse, at arbejdsgiveren/hvervgiveren fører kontrol med antallet af kørte kilometer i lønmodtagerens egen bil”

Ligningsvejledningens almindelige del, afsnit A.B.1.7.3 indeholder bl. a.:

”3. betingelse: kontrol ved udbetaling af skattefri godtgørelse.

Den der udbetaler skattefri rejse- og/eller befordringsgodtgørelse har pligt til at kontrollere, at alle betingelserne for, at udbetalingen kan ske skattefrit, er opfyldt.....Foretages denne kontrol ikke, er godtgørelsen skattepligtig som personlig indkomst (løn/vederlag) for modtageren.”

Skat har pjecen ”Få godtgørelse eller fradrag for din erhvervmæssige kørsel” anført bl.a.:

”Det er en del af arbejdsgiverens kontrolforpligtelse at sikre, at 60-dages-reglen overholdes.”

Af elektrikeroverenskomstens § 14 om ”Rejse- og udearbejde” fremgår bl.a.:

*”Når afstanden fra virksomhedens hjemsted er mere end 14 km i luftlinje, betaler virksomheden elektrikerens rejsetid og transportudgifter.
Afstanden regnes altid fra virksomhedens adresse til arbejdsstedet og ad den for virksomheden billigste rute, uanset elektrikerens bopæl.”*

Sagsfremstilling

A har været ansat hos Intego siden 1996.

A og et par kollegaer har i længere tid arbejdet på et stort projekt på Amagerværket i København. Arbejdet var tilrettelagt således, at A og hans kollegaer kørte hjemmefra i egne biler mandag morgen, arbejdede i 37 timer og kørte retur torsdag eftermiddag/aften uden at komme på

virksomheden i Aalborg. A og hans kollegaer boede under opholder i København på et hotel i ca. 8 km. afstand fra Amagerværker og kørte frem og tilbage i egne biler.

Intego brugte i 2008 og 2009 et fast skema til medarbejdernes opgørelse af kørselsafregning. Heraf fremgår bl. a.:

”Skattepligtig kørsel:

Kørsel til/fra bopæl og samme sag indtil 60 dage inden for 24 mdr. er skattefri. Kørsel derudover er skattepligtig

Marker med X i kolonne ”skattepligtig” hvis kørslen er skattepligtig.”

A og andre medarbejdere, som han bistod hermed, har ikke foretaget afkrydsning i rubrikken ”Skattepligtig”. Han fik ingen instruktion af virksomheden om skemaets udfyldelse, men rådførte sig med tillidsmanden herom og fik den besked, at det var arbejdsgiverens pligt at kontrollere, om 60-dages reglen var overholdt. Han fandt ikke anledning til at forelægge spørgsmålet for Integos lønningsbogholderi.

Integos lønningsbogholderi foretog som følge af en fejltagt administrativ praksis ingen kontrol med, om medarbejdernes kørsel var skattepligtig eller ej, herunder om afkrydsning eller undladt afkrydsning i rubrikken ”Skattepligtig”.

Den 27. oktober og 13. november foretog Skat kontrolbesøg hos Intego. Resultatet heraf blev meddelt Intego ved brev af 2. december 2009. Heraf fremgår bl. a.:

”Ved gennemgangen er det konstateret, at skemaer til udbetaling af skattefri befordringsgodtgørelse næsten opfylder betingelserne...

Der udbetales skattefri befordringsgodtgørelse til rejsemontørerne, idet de ikke har stillet varebil til rådighed.

Selskabet har gennemgået de store udbetalinger. X er ansat i afdelingen i Aarhus. Han har ført kørselsregnskab fra Aarhus, selvom han har boet ude f. eks i Åbenrå. Selskabet har opgjort det for meget udbetalte....

Det er yderligere ved gennemgangen konstateret, at selskabet ikke har ført den fornødne kontrol med udbetaling af skattefri befordringsgodtgørelser. Der er ved oplyst, at selskabet ikke har været opmærksomme på 60 dages reglen, idet de ansatte selv fører kontrol med den., Når de ”rammer” de 60 dage, fører de det som skattepligtigt.

Ved gennemgangen er der dog konstateret en del ansatte, som ikke opfylder 60 dages reglen. Selskabet har efterfølgende selv udarbejdet lister over de godtgørelser, som ikke opfylder betingelserne....

Ved opgørelsen af 60 dages reglen skal der skelnes imellem, om de ansatte bor på deres midlertidige arbejdsplads, eller de bor udenfor den midlertidige arbejdsplads. Desværre kan der ikke gives en præcis fortolkning på, hvornår de bor på arbejdspladsen.”

Herefter foretog Skat korrektion af bl. a. As skattefri kørsel for 2008 og 2009 med en negativ økonomisk konsekvens for ham svarende til påstanden i denne sag.

Efter kontrolbesøgene har Intego udarbejdet en vejledning og nyt skema til kørselsafregning og etableret en egentlig kontrol med, hvor mange dage den enkelte medarbejder kører til samme

arbejdssted. Medarbejderen får herunder en mail med varsel, når der er gået 40 dage og besked igen, når der er gået 60 dage.

Tidligere voldgiftssager

Opmandskendelser af 15. april 1994, af 24. marts 1997, af 16. december 2004 og 28. november 2006 tog stilling til tvister om lignende spørgsmål og har af parterne været inddraget under proceduren. Sidstnævnte sag angik spørgsmålet om medarbejdere, der havde fået rejsegodtgørelse i form af diæter, som blev udbetalt uden skattetræk, havde krav på økonomisk kompensation hos virksomheden, såfremt Skat måtte finde, at rejsegodtgørelsen var skattepligtig indkomst. Medarbejderne anførte, at de havde berettiget forventning om at modtage diæterne skattefrit, og at virksomheden var nærmest til at bære risikoen for, at betingelserne for skattefrie diæter ikke var opfyldt. Virksomheden anførte, at virksomheden var i god tro angående udbetaling af diæter uden skattetræk, og at virksomheden ikke kunne pålægges ansvar for skattemyndighedernes ændrede praksis. Opmanden udtalte:

”Det kan efter bevisførelsen lægges til grund, at baggrunden for, at både medarbejdere og virksomhedens ledelse er gået ud fra, at den udbetalte rejsegodtgørelse, der både med og uden overnatning var fastsat efter statens takster, var skattefri for medarbejderne. Rejsegodtgørelsen var da også blevet udbetalt til medarbejderen uden skattetræk.

Det kan endvidere lægges til grund, at baggrunden for, at de lokale skatteforvaltninger og skatteankenævnene forhøjede medarbejdernes skatteansættelser for 2001 og 2002 – og senere for 2003 – var, at det under skatteregionens kontrolbesøg hos virksomheden i 2003 blev konstateret, at ugesedlerne, som virksomheden havde anvendt som grundlag for udbetalingerne af rejsegodtgørelse uden skattetræk, ikke opfyldte kravene om angivelse af rejsens start- og sluttidspunkt, og at skatteregionen som følge heraf fremsendte kontroloplysninger til skatteforvaltningen i en række medarbejders bopælskommuner med angivelse af, at regionen fandt, medarbejderen uberettiget havde fået udbetalt skattefri rejsegodtgørelse.

På denne baggrund findes virksomheden at være nærmere end medarbejderne til at bære risikoen for de betydelige økonomiske konsekvenser for medarbejderne, der vil være en følge af virksomhedens administration af dens egen rejsegodtgørelsesordning, såfremt denne endeligt måtte blive underkendt skatteretligt.”

Opmandens tilkendegivelse

Ved sagens retlige bedømmelse må udgangspunktet i overensstemmelse med parternes procedure tages i en vurdering af voldgiftspraksisens betydning for sagen. Efter praksis kunne det ikke tillægges betydning, at der var tale om administration af kildeskatteordningens udbetalings- og indeholdelsessystem, og ikke den endelige opgørelse af medarbejdernes skattepligtige indkomst. Opmanden er enig med indklagede i, at de ældre afgørelser omhandler en anden situation end den foreliggende, men fandt omvendt, at afgørelsen af 28. november 2006 var særdeles relevant herfor. I denne afgørelse havde Skatteregionen ved sin afgørelse lagt vægt på, at det påhvilede arbejdsgiver at kontrollere, om betingelserne for at udbetale skattefrie rejsegodtgørelse var opfyldt, og at det var regionens opfattelse, at arbejdsgiver ikke havde udøvet denne kontrol. I den foreliggende sag, var parterne også gået ud fra, at rejsegodtgørelsen kunne udbetales skattefrit, men havde - uden grund, skulle det vise sig - troet, at den anden part sørgede for at kontrollere 60-dages reglens overholdelse.

Kontrolforpligtelsen påhvilede virksomheden, som ved en fejlagtig administrativ procedure, som var rettet, konsekvent have undladt at føre kontrol.

A havde måske nok handlet en anelse letsindigt; han havde dog i mangel på instruktion fra Intego kunnet gå ud fra, at Intego overholdt sin kontrolforpligtelse, og - i lyset af den tvivl, som skemaets kortfattede ordlyd kunne give anledning til - at antage, at denne kontrol faldt ud til, at 60 dages reglen, som den måtte fortolkes, ikke var overskredet.

Den nødvendige afvejning måtte derfor falde ud til, at det var bedst stemmende med den nævnte afgørelse, at pålægge Intego at bære risikoen for de økonomiske følger for medarbejderne, som virksomhedens egen administration af rejsegodtgørelsesordningen ville medføre. Opmanden ville derfor give klageren medhold.

Konklusion

Sagen afgøres i overensstemmelse med klagers påstand.

De partsudpegede medlemmer har erklæret sig indforstået med, at sagen afsluttes med denne tilkendegivelse, og kendelse blev frafaldet.

Opmanden fandt, at hver part burde bære sine omkostninger for voldgiftsretten, og at parterne burde betale opmandens honorar med halvdelen hver.

Sagen slut.

Jon Stockholm